

בש"פ 6077/19 - יונס אלעמראני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6077/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: יונס אלעמראני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע ב-
מ"ת 44947-06-19 מיום 15.9.2019 שניתנה על ידי
כב' השופט נ' אבו-טהה

תאריך הישיבה: כ"ד באלול התשע"ט (24.2.2019)

בשם העורר: עו"ד אורי בן-נתן

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' אבו-טהה) ב-מ"ת 44947-06-19 מיום 15.9.2019, בגדרו נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה להורות על מעצרועד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין; וכן חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

3. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 9.6.2019 נהג העורר ברכב השייך לאחיו, כשעמושלושה מאחיו וביניהם הנאשם 2 בפרשה, ועצר בכביש 25 בסמוך לשבט אלעמראני ליד רכבו של המתלון. באותה עת, שהו ברכבו של המתלון שלושה קטינים.

העורר יצא מרכבו כשהוא אוחז בידו מוט ברזל, ניגשאל המתלון אשר ישב בכיסא הנהג ברכבו, והכה אותו באמצעות מוט הברזל בחוזקה בידו השמאלית.

בה בעת יצא הנאשם 2 מרכב העורר כשהוא אוחז בידיו חפץ הנחזה להיות אקדח, ניגש אל רכב המתלון, וכיוון את אותו החפץ באופן מאיים לכיוון אחד הקטינים ששהו ברכב. המתלון הבחין באותו החפץ, והחל לנסוע מהמקום במהירות.

העורר שב יחד עם הנאשם 2 לרכבו, והחל רודף במהירות אחר רכב המתלון. בשלב מסוים במהלך המרדף, ובעת שהיו בכביש בין עירוני, האיץ העורר את מהירות נהיגתו וניגח בפתאומיות עם דופן שמאל של רכבו את רכב המתלון. לאחר מכן האט העורר את מהירות הנסיעה ברכבו ונסע מהמקום.

כתוצאה מהתנגשות הרכבים, נפגע אחד הקטינים ששהו ברכב ופונה לקבלת טיפול רפואי, וגרם נזק לרכבו של המתלון.

4. בד בבד עם הגשת כתב אישום נגד העורר, הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לעורר, ובכלל זאת הודעת המתלון במשטרה. עוד טענה המשיבה כי נשקפת מהעורר מסוכנות, בין היתר מאחר שהתנגש באמצעות רכבו ברכב המתלון לאור יום, בכביש בין עירוני, ובעת ששהו ברכב מספר קטינים.

עוד סברה המשיבה כי קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), שכן לטענתה קיים חשש כי העורר יתחמק מהליכי המשפט או ינסה לשבשם.

5. ביום 26.6.2019 קבע בית המשפט המחוזי בבאר שבע כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית להוכחת העבירות המיוחסות לעורר, וכי קמה בעניינו עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. כמו כן הורה בית המשפט על הזמנת תסקיר מעצר בעניינו.

6. בתסקיר המעצר שהוגש לבית המשפט המחוזי ביום 21.7.2019 צוין כי העורר הוא צעיר "בעל יכולות תפקודיות תקינות", אולם מציג עצמו כ-"קרוב לנסיבות"; מתקשה בבחינה של דפוסים מכשילים בהתנהגותו; מצמצם במסירת מידע לשירות המבחן; ואינו מכיר בצורך בהשתלבותו בטיפול שיקומי.

משכך, ובהתחשב בכך שלא עלה בידי שירות המבחן ליצור קשר עם המתלונן על מנת להבין את הרקע לסכסוך המתואר בכתב האישום, נקבע כי "עולה קושי" לשחרור העורר לחלופת מעצר במקום מגוריו קודם המעצר בפיקוח בני משפחתו.

7. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשת העורר להכנת תסקיר משלים אשר יבחן את האפשרות לשחרורו לחלופת מעצר במקום מרוחק ממקום מגוריו קודם המעצר - אולם בתסקיר משלים מיום 23.7.2019 לא הומלץ על שחרורו לחלופה זו. זאת, בין היתר, לנוכח השיקולים שפורטו בתסקיר המעצר מיום 21.7.2019; חומרת המעשים המיוחסים לעורר; ולאחר שנקבע כי המפקחים שהוצעו יתקשו לפקח עליו. בנוסף, צוין כי מפקחת אחת שהוצעה לא נבחנה על ידי שירות המבחן.

8. ביום 25.7.2019 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

לבקשת העורר בחן בית המשפט את המפקחת אשר לא נבחנה על ידי שירות המבחן בתסקירו, אולם נקבע כי אין בידה לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו. לנוכח זאת, ובהתחשב במסוכנות הגבוהה הנשקפת מהעורר, קבע בית המשפט כי אין לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

9. בעקבות בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה מיום 25.7.2019 הוזמן תסקיר משלים נוסף משירות המבחן לצורך בחינת האפשרות כי ישוחרר לחלופת מעצר במקום מגוריו קודם מעצרו.

בתסקיר המשלים מיום 11.9.2019 נשקלו השיקולים שפורטו בתסקירי המעצר הקודמים, ובכלל זאת, חומרת המעשים המיוחסים לעורר ויכולתו להעריך את בחירותיו; וכן כי הרקע לסכסוך המתואר בכתב האישום אינו נהיר לשירות המבחן, בין היתר מאחר שלא עלה בידי ליצור קשר עם המתלונן.

לנוכח זאת, לא הומלץ על שחרור העורר לחלופת מעצר, תוך שצוין כי נבחנו אך שלושה מפקחים מתוך השישה שהוצעו, וזאת כתוצאה ממחסור בשירותי תרגום לשפה הערבית.

10. ביום 15.9.2019 דחה בית המשפט את בקשת העורר לעיון חוזר "גם מהטעמים והנימוקים שעמדה עליהם באת-כוח המשיבה".

בכלל נימוקים אלו, ציינה באת כוח-המשיבה כי לא מתקיימת עילה לעיון חוזר בהחלטה מיום 25.7.2019, בהתאם לנדרש לפי סעיף 52 לחוק המעצרים; כי שחרור העורר לחלופת מעצר במקום מגוריו נדחתה בעבר; וכי שחרורו לחלופת מעצר לא מפיגה את המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו.

11. בערר שלפניי שב וטוען העורר כי יש לשחררו לחלופת מעצר במקום מגוריו קודם מעצרו בפיקוח מספר מפקחים. לטענתו, החלופה המוצעת מרוחקת ממקום מגוריו של המתלונן, ויש ליתן משקל לגילו הצעיר ולהיותו נעדר עבר פלילי.

בדין שנערך לפניי הדגיש בא-כוח העורר כי להבנתו שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרורו לחלופת מעצר אך ורק מאחר שלא הצליח ליצור קשר עם המתלונן על מנת להבין את הרקע לסכסוך, והלין כי החלטת בית המשפט המחוזי מיום 15.9.2019 לא נומקה כראוי, לשיטתו.

12. מנגד, באת-כוח המשיבה התנגדה לשחרור העורר לחלופת המעצר המוצעת. לשיטתה, מדובר בסכסוך משפחתי בו "רב הנסתר על הגלוי", בין היתר מאחר שהעורר סירב לשתף את שירות המבחן במלוא המידע הרלוונטי אודות הרקע לסכסוך בינו לבין המתלונן. לשיטתה, בנסיבות אלו, אין בשחרור העורר לחלופת מעצר כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת ממנו.

דין והכרעה

13. לאחר שעיינתי בערר על נספחיו, ושמעתי את טיעוני באי-כוח הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

14. בנסיבות העניין, אני סבור כי המסוכנות הנשקפת מהעורר היא גבוהה ולא ניתן להפיגה באמצעות חלופת המעצר שהוצעה.

מסוכנות זו נלמדת, לשיטתי, בראש ובראשונה מהמעשים החמורים המיוחסים לעורר.

כפי שצוין, לא זו בלבד שהעורר הכה את המתלונן באמצעות מוט ברזל בעת שהלה ברכבו, אלא הוסיף ורדף אחריו תוך שהוא נוהג במהירות בכביש בין עירוני - ואף התנגש ברכבו בעת ששהו בו מספר קטינים. כתוצאה מהתנגשות זו נזקק אחד הקטינים ששהה ברכב לקבלת טיפול רפואי, ואך במזל לא הסתיים אירוע זה בנזק חמור יותר.

כאן המקום להזכיר את שצוין בסקירת השתלשלות ההליכים בהחלטה להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, ואת דבר העובדה כי לבית המשפט הוגשו מספר תסקירי מעצר בעניינו של העורר תוך שנבחנו מספר חלופת מעצר שונות ומספר רב של מפקחים - אולם לא הומלץ על שחרור העורר באף לא באחד מתסקירים אלו.

וידגש, בניגוד לטענת בא-כוח העורר הרי שמסקנותיו של שירות המבחן בעניין זה לא הושתתו על העדר יכולתו לבחון את הרקע לסכסוך בלבד, אלא בין היתר גם על קשייו של העורר להעריך את התנהגותו הבעייתית וחומרת המעשים המיוחסים לו.

15. למעלה מן הצורך אבהיר כי לא מצאתי ממש בטענת העורר שלפיה בית המשפט המחוזי לא עמד בחובת ההנמקה המוטלת עליו. קביעתו של בית המשפט כי יש לדחות את בקשת העורר ניתנה לאחר דיון במעמד הצדדים, ותוך התייחסות, אם כי מרומזת, לשיקולים שעמדו ביסוד החלטתו (וראו והשוו: רע"פ 7749/18 מוגרבי נ' מדינת ישראל (29.11.2018)).

יחד עם זאת, נכון היה אילו בית המשפט המחוזי היה מרחיב קמעא באשר לטעמיו ונימוקיו שעמדו בבסיס ההחלטה לדחות את בקשת העורר.

16. בנסיבות העניין, אני סבור כי דין הערר להידחות.

ניתנה היום, ג' בתשרי התש"פ (2.10.2019).

ש ו פ ט
